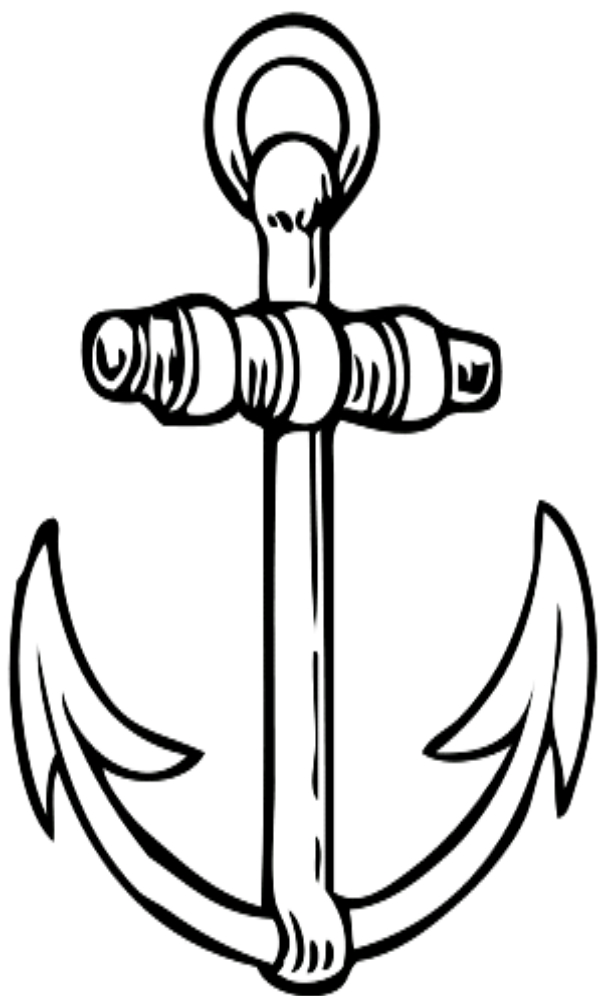

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ

PRO
FARNOST JENÍKOV

- *Proč je kotva znamením naděje?*
- *Návštěva papeže Benedikta.*
- *Nezapomínejme na naše zemřelé.*
- *Soluňáci v Jeníkově.*
- *Vzpomínky na prázdniny.*
- *Můj pobyt na Moravě*
- *A něco veselého na závěr...*
- **ČTĚTE!!!**

JENÍKOV

HUDCOV

OLDŘICHOV

LAHOŠŤ

Silnější než smrt

Svatý otec Benedikt XVI. poukazuje na vnitřní protirečení naší existence. Z jedné strany nechceme zemřít, z druhé strany si nepřejeme ani pokračovat zde na zemi v neomezeném trvání. Sv. Pavel se těší, že odejde do domova u Pána (2Kor 5,8), zatímco nám mnohým křesťanům a také našim nevěřícím vrstevníkům je toto těšení se na nebe poněkud cizí. Nevíme, co si máme představit pod souslovím „věčný život“. Přemýšlíme o něm až příliš v kategoriích světa, který známe a tak se mýlíme a ani se na něj netěšíme. Slovo „věčný“ v nás vzbuzuje myšlenku nekonečného, a to nás odstrašuje. „Život“ nám dává pomyslet na život, který známe, který milujeme a nechceme ztratit, který je však přesto mnohdy spíše námahou než zadostiučiněním. Jen vyjdeme-li svou myslí z času, můžeme chápat věčnost ne jako neustálý sled kalendářních dnů, ale jako chvíli plnou nasycení, kdy se stále znovu noříme do nesmírnosti bytí a jsme přitom zavaleni radostí. Možná jste už tady na zemi pod hvězdnou oblohou zažili, že to, co se vám zdálo jako okamžik trvalo ve skutečnosti několik hodin...

Dušičkové svátky plné naděje Vám ze srdce přeji vaši kněží.

A Bůh seslal anděla aneb prázdniny o. Nika

Občas se mi stane, že někde zabloudím. Někdy když jdu pěšky, někdy když jedu autem. Když jsem takhle jel o prázdninách, chtěl jsem jednoho večera dojet přespat na místo, kde jsem věděl, že má být zbořený kostel. Protože jsem nevěděl přesně kde to je, zajel jsem špatně a zapadl jsem a už jsem se odsud nemohl dostat. Bylo to mimo vesnici, venku už se stmívalo a nikde nikdo. Zkoušel jsem to auto nějak dostat ven, ale nešlo to. Tak

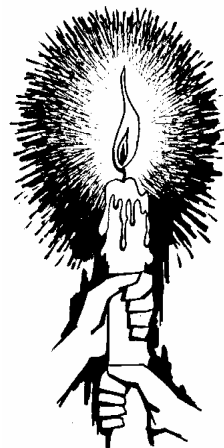
jsem přespal v autě a ráno jsem přemýšlel co dál. Pomodlil jsem se ranní chvály a pak jsem se modlil: „Pane, ty v evangeliu říkáš, že když budeme mít víru jako hořčičné zrno, tak pohneme skálou. Prosím, ať je to auto na silnici.“ A čekal jsem, kdy přiletí nějaký anděl, aby auto přenesl. Nic. Bylo 6.45. Odskočil jsem si, a jak jsem se vracel, jel kolem traktor. Zamával jsem na něj, on mě zahákl a vytáhl. Takže v 7.00 se auto opravdu ocitlo na silnici a mohl jsem odjet. Pán Bůh slyší naše modlitby a většinou používá přirozené prostředky, aby nám odpověděl. Je na nás, abychom mu naslouchali, abychom na něj byli nasměrováni.

o. Nik

Nezapomínejme na naše zemřelé!

2. 11. slavíme památku všech zemřelých, lidově dušiček. Také v Jeníkově budeme na naše zemřelé pamatovat. Nejprve při mši svaté v 16.00 v jeníkovském kostele a po jejím skončení asi v 16.45 půjdeme průvodem na hřbitov, kde se pomodlíme za spásu našich blízkých, i všech ostatních, kteří na místním hřbitově očekávají budoucí vzkříšení.

Srdečně jsou zváni i ti, kteří bydlí v dalších obcích farnosti Jeníkov: v Oldřichově, v Lahošti i Hudcově.

Mše svatá v Lahošti bude 3. 11. v 15 hodin.

17. 11. v 15 hodin

23. 11. v 15 hodin

Panna Maria bolestná

Chci vám vyprávět o jedné krásné pouti, kterou jsem zažil se sestrami misionářkami lásky od blahoslavené matky Terezy z Kalkaty, které působí v Praze. Pout' se konala v první polovině září.

Jednou jsem k nim přišel a sestra představená Ida se mě zeptala, zda bych s nimi nechtěl jet na pout', a to k Teplicím, do jedné malé vesničky, která se jmenuje Jeníkov. Když nám sestry vyprávěly dějiny jeníkovského kostela, bylo mi velice smutno na srdci, jak mne to vyprávění moc oslovilo! A tak jsem se rozhodl jet na tuto pout'. Když přišel ten den a jeli jsme autobusem, sestry během jízdy chválily písněmi našeho Pána Ježíše Krista i Matku Boží Pannu Marii a bylo nám krásně. Když jsme dorazili do Jeníkova, přivítala nás katechetka Petra, která v Jeníkově působí, a otevřela nám kostel. Poté se mě sestra představená Ida zeptala, jestli bych při mši mohl ministrovat a já jsem souhlasil. Byla to pro mě velká pocta mít možnost ministrovat na tomto požehnaném poutním místě. Poté nás všechny přivítal otec Nik a jáhen František, kteří přijeli z jižní Moravy. Byl jsem moc rád, že jsem se s oběma otci mohl zde setkat. Před mší svatou jsme se společně modlili sedmiboletný růženec k Panně Marii. Po skončení mše nás příjemně překvapilo občerstvení na faře, které pro nás místní lidé připravili. Otec Nik na faře mluvil o opravách, které

by se měli uskutečnit. Nabídl jsem mu, že bych mohl na faru přijet a pomoci s opravami. Otec Nik souhlasil a od poloviny září zde pracuji na rekonstrukci jeníkovské fary. Na tomto poutním místě se mi velmi líbí, velmi si vážím ticha, které mi při modlitbách vždycky chybělo.

Bratr Pavel

Můj pracovní víkend

Opětovně jsem byla pozvaná na Velehrad na konferenci pořádanou hnutím Křesťan a Práce. Tentokrát nás bylo asi 150. Samozřejmě i s cizinci – ze Slovenska, Polska, Německa a Itálie. Téma bylo: „Zdravotnictví“. Jako každé téma bylo i tohle zajímavé. Byly tam ohlasy na různé zdravotní pojišťovny, doktory, přístupy k pacientům, lékárny a vše co je s tím spojeno. Nejvíce mě zaujal svým vystoupením prof. Dr. Blumm z Německa a

náš prof. Mlčoch. Asi proto, že jejich přednášky měli křesťanský podtext. Myslím, že taky měli největší ohlas. I když ostatní zástupci měli se svými projevy taky něco do sebe, co se nás všech týkalo. Se spoustou lidí se tam již známe. Je to moc fajn, když si tam nikdo na nic nehraje. Ubytování a stravování bylo opět na dobré úrovni. Děkuji všem na Velehradě za jejich péči. Když jsme odjížděli domů, tak jsme na přání jedné paní zajeli do Rajhradu, kde se nachází klášter řádu Benediktýnů s pěkným kostelem. Po příjezdu nás

přivítal bratr Martin a nabídl nám občerstvení. Čekali jsme na příchod představeného. Zjistila jsem, že bratr Martin zná Jeníkov a dokonce v Jeníkově na faře byl na návštěvě – účastnil se jedné z farních brigád. Představený nás pak provedl klášterem i vzácnou klášterní knihovnou. Moc se nám líbil i kostel. Po prohlídce jsme se rozloučili a nastartovali směr Jeníkov.

Gita Salačová

Soluňáci v Jeníkově

O Jeníkovu jsem slýchal v podstatě od té doby, co jsem nastoupil mezi soluňáky. Letos jsme (my soluňáci) byli v Jeníkově už asi po páté. Mně Jeníkov vyšel teprve potřetí. Slýchal jsem oblíbené soluňácké příběhy jako jablková válka nebo o tom jak našli dva soluňáky přivázané u stromu, ale tou dobou už byla (Bohu díky) realita jiná, lepší.

Soluňáci se za ten týden snaží v Jeníkovské a Zábřušanské farnosti ještě víc než jindy svým životem ukázat, že to jde i jinak. Zajímavá zkušenost pro mě bylo např. kopání díry na plot v Lahošti. Jeden soluňák se nám ztratil, tak jsme ho šli dva nebo tři hledat. Našli jsme ho a vedoucí soluňáků už měl s jednou rodinou domluveno, že jim pomůže s plotem.

Jako menší "zázrak" se asi dá považovat změna kaple svaté Anny, z veřejného WC.

Jde tady ho cítit Boží působení. Udělám co mohu zbytek nechám Bohu. A v Jeníkovské farnosti je obojího dostatek.

Být v Jeníkově, ale celkově na severu Čech, je pro Moraváka hluboká zkušenost, i když jen jeden týden ročně.

Za soluňské bratrstvo Jan Kříž.

V tématice příloze tohoto Zpravodaje bych se rád spolu s vámi poohlédl za nedávnou návštěvou Svatého otce u nás. Zejména bych rád zdůraznil téma naděje, o které Benedikt XVI. –hovořil při mši svaté v Brně. Činím tak proto, že toto téma se také pěkně hodí do dušičkového času, který budeme prožívat.

Kříž, kotva, srdce

Možná víte, že tématem papežovy návštěvy u nás byla trojice božských ctností – víra, naděje a láska. Možná jste také už někdy potkali někoho, kdo měl na krku na řetízku kříž, kotvu a srdce. Ptáte se, proč ony tři ctnosti míchám dohromady s těmito symboly? Je to jednoduché. Kříž je znamením křesťanské víry a také jejím vyznáním. Nosíme-li ho na krku nebo, když se křížem žehnáme, vyznáváme tím to, co je typické pro křesťanskou víru –

přesvědčení o existenci jediného Boha ve třech osobách Otce, Syna a Ducha svatého a o tom, že Boží Syn se stal člověkem a svou smrtí na kříži nás smířil s Bohem.

Toto je největší a nejvýmluvnější projev Boží lásky k člověku – a znamením lásky je všeobecně srdce. Znamením naděje je kotva, kterou první křesťané znázorňovali vzhůru nohama, aby zdůraznili, že naše naděje je v nebesích. Krásně o tom hovoří list Židům: : „V této naději máme bezpečnou a pevnou kotvu pro duši. Ona proniká až do samého vnitřku nebeské velesvatyně, kam pro nás jako předchůdce vstoupil Ježíš“ (Žid 6,18-20).

Papežský znak

Kardinál Josef Ratzinger, když byl zvolen za papeže a přijal jméno Benedikt XVI., si zvolil erb plný symboliky, aby tak vyjádřil něco ze své osobnosti a ze svého pontifikátu. V erbu se nachází prvky starověkých tradic jeho bavorské vlasti a jeho biskupského erbu. Erb je rozdělen na tři části. V první se nachází hlava maura s pohanskou korunou na hlavě. Tento znak se už od 14. století nachází v erbu arcidiecéze Mnichov a Freising, odkud papež pochází, a kde také sloužil jako arcibiskup. Současný papež tím chce vyjádřit všeobecnost Církve, která nezná žádné rasové a třídní rozdíly, protože všichni jsme jedním v Kristu. Druhým symbolem je medvědice biskupa freisingského Corbiniana, který v 8. století zvěstoval evangelium v Bavorsku. Odkazuje na pověst podle níž Corbinian zkontroloval medvěda, který mu zabil koně a donutil jej nést jeho náklad až do Říma. Náklad symbolizuje také tíži papežského úřadu. Třetím symbolem je mušle poutníka, která znamená putující Boží lid. Odkazuje ale také na svatého Augustina, kterému jeden malý chlapec

vysvětlil, že člověk nemůže obsáhnout svým rozumem nekonečné Boží tajemství, podobně jako se mušlí nepřelije moře do důlku na pláži. Mušlí měl papež už ve svém biskupském znaku. Také heslo současného papeže jej provází již od jeho biskupských let: „Cooperatores veritatis“ – Spolupracovníci Pravdy.

Významnou změnou v papežské heraldice je nahrazení tiáry (trojité koruny) mitrou. Tiáru přestal používat už Pavel VI. (1963-1978), ale v heraldice se to projevilo až teď. Tři koruny tiáry připomínají tři zlaté pruhy na mitře. Druhou změnou je použití palia – bílého vlněného pásku s vetkanými křížky, které je symbolem plné biskupské moci. Tradiční zkřížené klíče vyjadřují moc na nebesích (zlatý) a moc na zemi (stříbrný). Odkazují na Ježíšova slova Petrovi: „Cokoli svážeš na zemi, bude svázáno na nebi...“

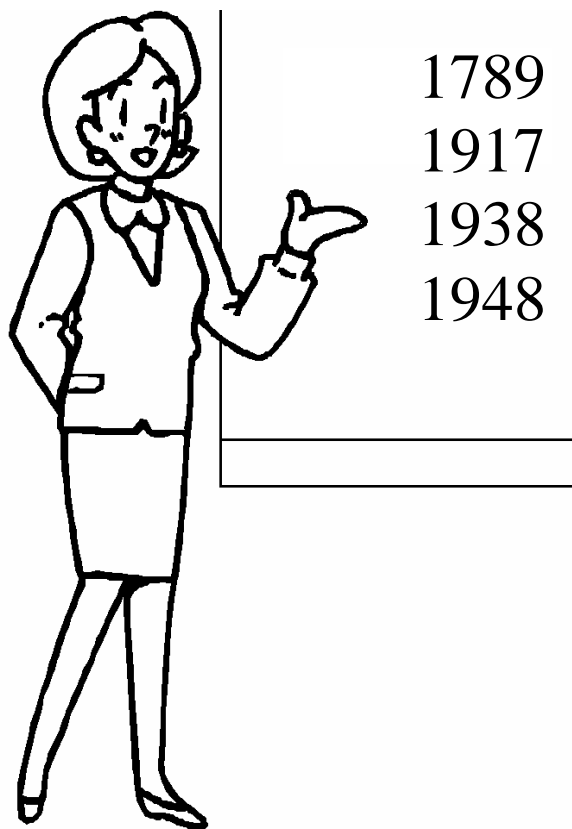
Moderní svět hledá naději

V Brně – na místě, které je nám nejbližší z míst, které navštívil - hovořil papež o naději. Připomenul nám několik myšlenek ze svého okružního listu o naději Spe salvi z roku 2007: „Jediná jistá a spolehlivá naděje je v Bohu. Historická zkušenost ukazuje, k jakým absurditám dospěje člověk, když vyloučí Boha z horizontu svých rozhodnutí a svého jednání. Vidíme, že není snadné založit společnost založenou na dobru, spravedlnosti a bratrství, protože lidská bytost je svobodným tvorem a jeho svoboda zůstává křehkou. Musíme svou svobodu stále zaměřovat k dobru. Nesnadné hledání správných zřízení lidských věcí je úkolem pro všechny generace.“ Ve své encyklice tyto myšlenky ještě dále rozvíjí.

Historie učitelkou života

Papež Benedikt ukazuje v čem spočíval omyl všech teoretiků revolucí ve všech dobách, omyl všech těch, kteří lidem slibovali světlejší zítřky. Člověka nelze ozdravit jenom zvnějšku např. vytvořením určité politické situace nebo příznivých ekonomických podmínek, tím, že bude mít „dobré bydlo“. Zapomněli na to, že člověk zůstává stále člověkem a jeho svoboda zůstává také svobodou ke zlému. Také pokrok je dvojsmyslný: nabízí nové možnosti dobra, ale otevírá také propastné možnosti zla. Rozum se stane lidským, je-li schopen ukazovat cestu vůli – a to je jen tehdy, hledí – li nad sebe sama. Člověk v nerovnováze mezi materiálními schopnostmi a nedostatkem úsudku srdce se stává hrozbou pro sebe sama i pro celé lidstvo. Boží království uskutečněné bez Boha ústí do zvráceného konce všech věcí.

Zatímco je zřejmé, že technický pokrok jde stále kupředu, něco podobného nelze říci o pokroku lidského svědomí. „Svoboda předpokládá, že v základních rozhodnutích se

každý člověk a každá generace ocitá znovu na počátku.“ (Spe salvi 24) Svoboda člověka je stále stejně křehká, proto nebude nikdy na světě existovat království definitivně upevněného dobra. Kdo slibuje lepší svět, který potrvá věčně, ignoruje lidskou svobodu a dává falešné sliby.

Dávejme si tedy do budoucna pozor na podobné slobotechniky a aktivně vytvářejme ve svém okolí prostor, kde se uplatňuje skutečné dobro a láska.

Já, já, já, jenom já, já stačím si sám?

Svatý otec nám připomenul, že i „v naší vlasti podobně jako jinde na světě se našli lidé, kteří trpěli pro věrnost evangeliu a neztratili naději. Obětovali se, aby vrátili důstojnost člověku a svobodu národům, když ve velkorysém přilnutí ke Kristu našli sílu budovat nové lidstvo“. Dále upozornil na fakt, že „v současné společnosti mnohé formy chudoby vznikají z osamělosti, z nedostatku lásky, z odmítání Boha a z tragédie člověka, který si myslí, že si může stačit sám, nebo naopak, že je pouhým bezvýznamným a pomíjejícím jevem. V tomto našem světě, který se ztrácí, když důvěřuje pouze lidským plánům, jedině Kristus může být naší spolehlivou nadějí“. K odvážnému hlásání této pravdy dále papež povzbudil kněze, řeholníky, manžele i mládež.

Jak málo je úsměvu na tvářích lidí...

Jediná naděje je v Bohu?

V úvodu již citované encykliky Spe salvi papež vyslovuje velice odvážné tvrzení: „žít ve světě bez Boha znamená žít bez naděje“. Jakoby mimo vztah k Bohu člověk ve světě nemohl mít nic, v co by doufal. Jistě tu jsou i tyto časné naděje, ale papež ukazuje na mnoha příkladech jejich nestálost. Naděje člověka, který má jen tyto naděje, je často doprovázena strachem, že selžou: a ony dříve či později selžou. Svátý otec cituje apoštola Pavla, který připomíná efesanům: „Pamatujte, že jste kdysi žili bez Krista, bez naděje a bez Boha“ (srov. Ef 2,12).

Jako konkrétní příklad člověka, který skrze objevení Ježíše Krista, získává pevnou naději proměňující celý život uvádí blahoslavenou Josefínu Bakhitu.

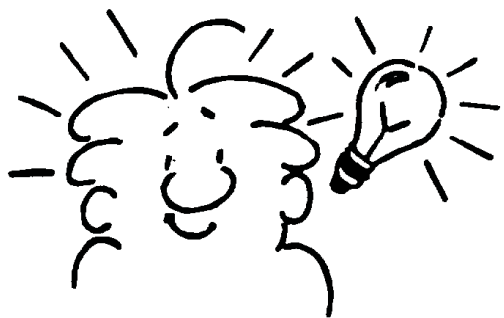
Svědkové naděje

Tato súdánská afričanka Josefína Bakhita (+1947) byla od devíti let otrokyní často do krve bičovaná u krutých pánů. Doufala, že nalezne pána lidského. Nalezla však Pána Ježíše Krista a vyznává: „jsem milována definitivně, ať se stane cokoliv, jsem očekávána touto Láskou. A tím je můj život dobrý.“ Poznáním této naděje byla vykoupěna, už se necítila otrokyní, ale svobodnou dcerou Boží. (Spe salvi 3)

Benedikt XVI. ve své encyklice cituje také z dopisu vietnamského mučedníka Pavla Le-Bao-Thin (+1857), který v tom, co píše, také svědčí o živé naději hořící v jeho srdci. „Já, Pavel, vězeň pro jméno Kristovo, vám chci vypovědět o svých souženích, do kterých jsem denně pohroužen, abyste rozniceni láskou k Bohu, vzdávali se mnou Bohu chválu, jeho milosrdenství trvá navěky ... ke krutému mučení všeho druhu, k poutům na nohou, železným řetězům a okovům přistupuje nenávisť, tresty, nařčení, sprostá slova, žaloby, zlé skutky, ... avšak Bůh je ustavičně při mně a z těchto soužení mě vysvobodil. Bratři milovaní, až toto všechno uslyšíte, dobrořečte se mnou Pánu. ... Uprostřed této bouře vrhám kotvu živé naděje, která je v mém srdci až k Božímu trůnu.“ (Spe salvi 35)

Papežovy myšlenky o naději pro hloubavé

- „Přítomnost, ač namáhavá, může být žita a přijata, pokud vede k cíli a pokud si tímto cílem můžeme být jisti, pokud je tento cíl tak velký, že opodstatňuje námahu cesty.“

- „Víra nám již nyní dává něco z očekávané skutečnosti, a tato přítomná skutečnost je pro nás „důkazem“ věcí, které ještě nevidíme.

Vtahuje do přítomnosti budoucnost, která tak

už není pouhým „ještě ne“. Fakt, že tato budoucnost existuje, mění přítomnost; budoucí skutečnost se dotýká přítomnosti, budoucí věci se tak obracejí v přítomné a ty přítomné v budoucí.“

...dodává o. Marek

Návštěva svatého otce je sice již dávno za námi, ale právě nyní nastává čas, abychom začali objevovat poselství této návštěvy. Dovolil bych si tedy připomenout něco z toho, co mě oslovilo.

Velmi silně působil vnitřní pokoj a zvláštní radost svatého otce uprostřed těch, kteří byli plni neklidu při jeho ochraně. Potěšilo, že vyjádřil velkou úctu k našim dějinným osobnostem a také naznačil východiska k řešení současných problémů. Kromě jiného řekl: **„Povzbuzuji křesťanské společenství, aby byl jeho hlas slyšet.“** A dodal: **„Bez Boha člověk neví, kam má jít a ani není schopen pochopit, kdo je.“** Připomenul též, že **„pravda evangelia je pro zdravou společnost nepostradatelná, protože otvírá naše srdce naději a umožňuje nám objevit naši neodcizitelnou důstojnost Božích dětí.“** Naslouchali mu nejen věřící a pan president, ale také politikové a poslanci a vysokoškolští odborníci.

Neměli bychom tedy jeho poselství věnovat v tomto smyslu pozornost i my všichni?

P. Marek Dunda

Praha

Součástí návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. v České republice byla i společná večerní modlitba církve. Proběhla v sobotu 26. 9. v 18 hodin v pražské katedrále sv. Víta a spolu se Svatým otcem se přijeli modlit kněží, řeholníci a řeholnice z celé České republiky. Jednou z činností farního týmu je vydávání časopisu Milujte se!. Chtěli jsme využít toho, že povětšina duchovenstva naší země bude v katedrále, k tomu, abychom jim tento náš časopis nabídli.

Naložili jsme tedy batohy a tašky plné časopisů a vyrazili jsme vlakem směr ku Praze. Ačkoliv modlitba začínala až v 18h tak již od 15h se sjížděli do katedrály stovky kněží a členů různých řeholí a řádů. Byla to pestrá přehlídka.

Mile nás překvapilo, že časopis je mezi duchovními poměrně známý a spousta z nich již je předplatiteli. I přesto byl o časopis velký zájem. Bylo to taky místo mnoha setkání se známými a přáteli.

Asi kolem 17h přijel do katedrály Svatý otec. Měli jsme obrovské štěstí, protože v tu dobu již byli všichni účastníci nešpor, jak se večerní modlitba církve nazývá, již v katedrále a venku postávalo jen pár lidí a policistů. Kolona se Svatým otcem projížděla těsně kolem nás, takže jsme mohli papeže zahlédnout a zamávat mu, což on nám opětoval.

Zatímco kolegové z Moravy čekali až do konce nešpor, a pak se teprve vraceli do Vranova, my už jsme utíkali na vlak, abychom byli včas zpět v Jeníkově. Ve vlaku jsme pak ještě chvíli poslouchali v rádiu přímý přenos z katedrály a vychutnávali si zpěvy žalmů až do chvíle, kdy se nám ztratil signál.

Pro mě osobně to byl milý a povzbuzující zážitek a o to více jsem se těšila na pondělí do Staré Boleslavi, kde Svatý otec sloužil mši svatou pro mládež.

Petra Vaňková

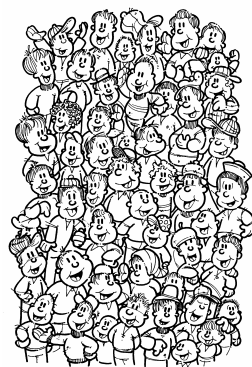
Cesta do Ameriky. Nenene tam néééééééé

byla to cesta do Staré Boleslavi a to 28. 9. 09. Byla jsem požádaná abych napsala něco - prý originálnějšího. Jenže co může být originálnější než setkání se Sv. otcem. Kdybych měla popsat vše, tak už by se do zpravodaje nic nevešlo. Kdo s námi jel z Jeníkovské farnosti - Petra (katechetka), bratr Marek, Lukáš a Pavel a další dvě farnice Katka a Simča, pan Kroupa, Rostislav Petrů, Martínek Vejražka no a já. V Ústí-západ jsme přestoupili do vlaku směr St.Boleslav. Když jsme se usadili, tak nám Petra rozdala zpěvníčky Velehradské a pomodlili jsme se ranní chvály. Nejdříve jsem myslela, že to bude divné. Vedle nás seděla hezky upravená paní, ale když se k nám připojila, bylo to moc fajn. A když jsme došli na místo, tak to teprve bylo - spousta lidí, dá se říci národů, což bylo velmi překrásné.

Měli jsme vstupenky a tak jsem se domnívala, že tam bude nějaké lóže a že vše bude jednoduché. Omyl, nic takového - nahnali nás jako skot do označených výběhů (sekce 3c). Takže žádné sezení na lavičkách, nýbrž jsme museli své sezení uložit na zem.

Dobře jsme všichni viděli díky velkoplošným obrazovkám i když byli i takoví šťastlivci jako Rosťa s panem Kroupou kteří se náhodou dostali do blízkosti jak Svatého otce, tak i našeho pana prezidenta s chotí.

Toto setkání bylo jistě velmi užitečné a to nejen pro mládež.

S úctou k Bohu Draha

Jak jsme jeli na svatbu

V sobotu 30. srpna se konala svatba Zdeničky, naší vedoucí z tábora ve Vranově. Brala si Honzu. Svatba se konala v Brně a oddával je otec Nik – Jan Richter. Do Brna jsme cestovali autem. První zastávka byla mše svatá a pak jsme šli k otci Nikovi, kde jsme strávili noc. Jelikož otec Nik neměl ve svém domku dostatek místa spaly jsme ve stodole s koněm Juráškem. Večer jsme se šli ještě projít a zastavili jsme se v restauraci, kde jsme si dali pizzu. Ve stodole jsem toho moc nenaspala, protože po mě lezli pavouci a brouci. Ráno jsme se pěkně oblékli a nasnídali. Poté jsme odešli na svatbu. Svatba byla úspěšná – vzali se. Zpátky domů jsme jely s Katkou vlakem samy. Cestou zpět jsme se zastavily ve Střekově. Byl to pěkný výlet.

Helena Gadžorová

Můj pobyt na Moravě

Již 14. srpna jsem se připravoval na velkou návštěvu ve Vranově nad Dyjí. Na Moravu jsme tentokrát jeli autem. Řídil bratr Marek a ještě jeli další mládežníci z Jeníkovska, kteří se chtěli zúčastnit pěší pouti na Velehrad. Cestou do Prahy jsme se modlili. Před Prahou byla havárie a tak jsme zůstali trčet v koloně. Auto při pomalém popojíždění pomalu ale jistě začalo vařit. Takže jsme museli pustit naplno topení, což v parném srpnovém dni byla hrůza - doslova jsme se pekli. Spolu s ostatními jsem absolvoval tradiční pouť na Velehrad. Asi 14 dní jsem byl ubytován u otce Františka. Chodili jsme na mše svaté, modlili se breviář. Pak jsem se přestěhoval na faru do Vranova a s bratrem Markem jsme například stavěli a bourali lešení, rozdávali časopis Milujte se! a zúčastnil jsem se setkání Společenství čistých srdcí, do kterého jsem na Velehradě vstoupil. Neustále tam byla nějaká činnost a potřeba s něčím pomoci. Zpět jsem se vracel spolu s autobusovou poutí do Jeníkova.

Na Moravě se mi moc líbilo, Vranov nad Dyjí je krásný městys se zámekem a přehradou a všem vřele doporučuji navštívit.

Rosťa Jan Cyril

Moravská pouť

V sobotu 19. září proběhla v Jeníkově moravská pouť. V 11 hod. dopoledne přijel do Lahoště autobus plný poutníků z Jižní Moravy, především ze Znojemska. Pouť byla zahájena modlitbou v kapli Nanebevzetí Panny Marie v Lahošti, poté vyšlo procesí směrem k Jeníkovu, kde byla okolo poledne sloužena mše svatá. Mši svatou celebroidl novokněz P. Václav Fojtík, který v minulosti působil v Jeníkově jako katecheta. Ve své homilii mluvil o významu ticha a ztišení v životě křesťana. Na konci mše svaté otec Václav Fojtík uděloval novokněžské požehnání a proběhl křest 3 dětí.

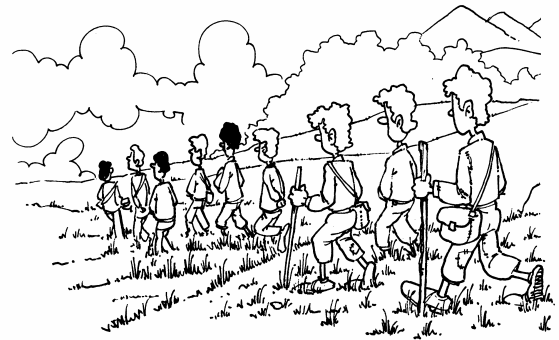

Po skončení mše následovalo pohoštění na faře a po něm se všichni přesunuli do kaple sv. Anny, kde se poutníci společně s kněžími modlili na různé úmysly a prosili za nová obrácení v litoměřické diecézi. Před odjezdem zpět na Moravu udělali poutníci ještě zastávku v Zábrušanech, v kostele svatého Šimona a Judy, kde se společně pomodlili a poté se vydali na zpáteční cestu.

Lukáš Janda

Pojd' na pout'

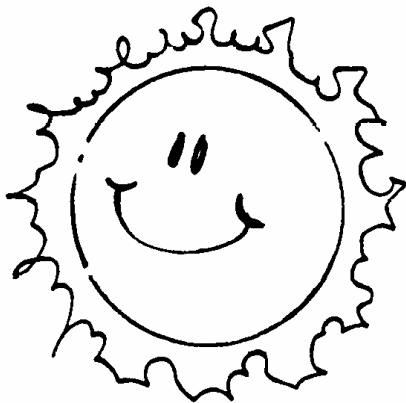
Už na táboře jsem se rozhodl, že půjdu na pouť. Věděl jsem, že to bude dálka, ale i tak jsem se těšil. Hned, jak se sjížděli poutníci, už jsem si našel přátele. První den jsem byl dokonce vlajkonošem. S otcem Nikem jsem taky zpíval v poutní hihihitparádě a po večerech jsem hrál v divadelních scénkách. Potkal jsem tam spoustu známých a s dalšími jsem se seznámil. Během pouti bylo skvělé pohoštění – přibral jsem 4 kg. Dokonce jsem se tam i zamiloval ☺. Líbilo se mi, že pokaždé jsme spali jinde a nejlepší byly veselé večery. Přestože jsme celkem ušli 150 km tak mě nohy bolely jen první den – pak už si zvykly a neměl jsem žádné puchýře. Jediné co mi vadilo, že v kostele bylo vždy úplně narváno. Doporučuji pouť na Velehrad všem. Příští rok jdu zas. Všechno bylo skvělé a kdo nejel udělal chybu.

Martin Lomňančík

Tábor ve Vranově

Moc jsem se na tábor těšila. Už cestou do Vranova jsme vyváděli lumpárny. Po příjezdu jsme netrpělivě očekávali vedoucí. Když jsme je uviděli, byli jsme v šoku že je jich více jak nás. V sále jsme se megálně divili, protože jsme byli v aukci prodáni otrokářům do otroctví. Já jsem byla vydražena za 100 Eu a prodána otrokářce Anině. Ocitli jsme se totiž v Římě za vlády císaře Nerona (15. prosince 37 – 9. června 68). Cílem celého týdne bylo hrát různé hry za které jsme získávali peníze na vykoupení dalších otroků. Protože celý týden byla hrozná vedra, hodně jsme se chodili koupat na přehradu. Během tábora se mi stal úraz – vyhodila jsem si koleno, takže jsem navštívila znojemskou nemocnici. Díky rychlé pomoci Aniny a Marteo jsem to zvládla. Já jsem musela jeden den zůstat na faře kvůli tomu kolenu a ostatní jeli hrát bowling. To už se tábor chýlil ke konci. Poslední večer jsme hráli divadelní scénku a pak jsme byli propuštěni z otroctví. Večer pak byla ještě stezka odvahy.

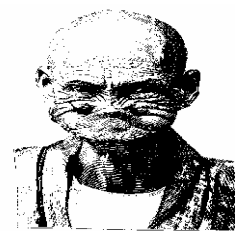

Byl to nejpeckovatější tábor co jsem zažila.

Zdraví Katý

A NĚCO VESELÉHO NA ZÁVĚR

Starého pána se jednou ptali, jestli se mu v životě splnily jeho dětské sny. „Ano, jeden se mi splnil. Když mi byly čtyři, nesnášel jsem, když mě česali. Toužil jsem být plešatý!“

Ashtray

Rozhodnutí

Už toho tolik přečetla o škodlivých účincích cigaret, že se rozhodla přestat ... číst.

Marcela Pagnola jednou zastavil jistý žebrák, jeden z těch drzejších, a chtěl si od něho půjčit peníze. „A jakým právem si je chcete ode mne půjčit?“ vyzvídá Pagnol. „Právem příbuzného.“

„Ale podívejme! Tak my jsme příbuzní? A od kdy?“

„Už od Adama a Evy!“

„Máte úplnou pravdu,“ přitakal Pagnol, „na to jsem zapomněl. Tady máte jeden frank, drahý bratranče. A dám vám dobrou radu: když si přesně tolik vypůjčíte i od ostatních členů rodiny, stanete se miliardářem!“

Jeden noční hlídač dostal na konci měsíce o pět set franků víc, než mu patřilo. Svému zaměstnavateli však nic neřekl. Ten si omylu všiml a následující měsíc mu těch pět set franků z výplaty strhl. „Poslyšte,“ povídá noční hlídač, „tento měsíc mi chybí pět set franků!“

„Ale minulý měsíc, když jsem vám dal o pět set franků víc, nic jste neřikal!“ bránil se zaměstnavatel.

„To je pravda,“ souhlasil hlídač. „Víte, když se stane chyba jednou, mohu přimhouřit oko, ale dvakrát, to už je příliš.“

Žáci po hodině náboženství přicházejí ke zpovědi. Přijde první a zašeptá knězi: "Zhřešil jsem, otče, hodil jsem žabku do rybníka."

"Ale to není žádný hřích, synu, jdi v pokoji," konejší ho kněz.

Přijde druhý a říká: "Musím se vyznat, že jsem hodil žabku do rybníka."

"Buď dobré myslí, dítě“, odpoví zpovědník, „to není hřích.“

Přijde třetí chlapec a farář se ho už předem ptá: "Také jsi hodil žabku do rybníka?“

"Ne, otče. Já jsem Jiří Žabka."

Dušičkový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PRÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSC 417 24, tel. 731 402 749 – Petra Vaňková. Zpravodaj vyšel v říjnu 2009 v nákladu 670 výtisků. Příští vydání (již padesáté třetí) je plánováno jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2009. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com. Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat'.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam je možné poslat dary na opravu střechy kostela je 184058097/0300